

Conținutul spiritual al relatării despre creație

În niciun caz studiul nostru nu s-a încheiat după gândurile precedente referitoare la zilele creației. Așa cum este cazul în general în Vechiul Testament, și pentru Geneza 1 există mai multe interpretări (Origen a remarcat deja acest lucru). Pe lângă sensul literal, pe care l-am abordat până acum, există, ca de obicei, și o interpretare tipologică (profetică), precum și o aplicație practică pentru noi înșine. Oricine este întrucâtva familiarizat cu imaginile din Scriptură, cu siguranță nu va presupune că aceste imagini lipsesc de pe prima pagină a Bibliei. Dimpotrivă, Dumnezeu este Dumnezeul care de la început vestește sfârșitul și din timpuri străvechi ceea ce încă nu s-a întâmplat (Isaia 46.10). Încă de pe prima pagină, El Se referă la viitor în imagini. Acest lucru nu era de înțeles pentru credinciosul din Vechiul Testament, dar acum, când toate planurile lui Dumnezeu au fost descoperite și Duhul Sfânt locuiește în Adunare, aceste planuri pot fi găsite în nenumărate locuri din Vechiul Testament prin intermediul instrucțiunilor acestui Duh și, bineînțeles, și pe prima pagină bogat ilustrată. „Toate câte au fost scrise mai înainte (adică în Vechiul Testament) au fost scrise spre învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și încurajarea Scripturilor, să avem speranță” (Romani 15.4). „Toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care a venit sfârșitul veacurilor” (1 Corinteni 10.11). Dacă scrierile Vechiului Testament au o semnificație profetică, atunci foarte sigur relatarea despre creație, care ne prezintă „planul de lucru” al lui Dumnezeu în pregătirea primei creații. Nu ar trebui să fie aceasta o prefigurare a modului în care Dumnezeu va realiza noua creație? În șase zile, Dumnezeu a pregătit un pământ restaurat și locuibil din pustiul și goliciunea care exista; nu ar trebui să fie aceasta o indicație a modului în care Dumnezeu pregătește o lume nouă dintr-o lume care a ajuns sub blestem prin căderea în păcat? Și la fel și modul în care Dumnezeu face ordine în inima întunecată a unui păcătos? O dovadă clară a corectitudinii acestei aplicații tipologice se găsește în 2 Corinteni 4.6.

La aceasta se adaugă un alt punct de vedere important. Însuși Domnul Isus a spus: „Voi cercetați Scripturile ... și ele sunt acelea care mărturisesc despre Mine” (Ioan 5.39). Ucenicilor, care mergeau spre Emaus, le-a explicat în toate Scripturile, începând cu Moise și cu toți profeții, cele referitoare la El (Luca 24.27). Oricine a examinat Scriptura în privința aceasta știe că Hristos se găsește într-adevăr pe fiecare pagină a Vechiului Testament. Da, Dumnezeu, care avea să mai aștepte cel puțin patruzeci de secole înainte de a introduce în lume pe Cel întâi-născut (Evrei 1.6), nu Se putea abține să nu arate deja gloria lui Hristos într-un limbaj voalat. De îndată ce începe să vorbească în Geneza 1, El vestește în imagini, celor care Îl cunosc pe Hristos și posedă Duhul Sfânt, tot felul de aspecte glorioase ale Persoanei Sale. Vedem acest lucru foarte clar în Adam; Romani 5.14 conține dovada concludentă că el este un model al Celui care urma să vină (vezi versetele 15-21 și, de asemenea, 1 Corinteni 15.45-49). Dar Îl putem găsi și în celelalte zile ale creației.

De aceea, vrem să analizăm mai îndeaproape următoarele aplicații spirituale ale relatării despre creație:

1. Ca un cadru pentru studiul nostru, vom examina foarte pe scurt semnificația spirituală a numerelor de la unu la șapte.
2. Apoi vom căuta modele ale lui Hristos în zilele succesive.

3. După aceea vom vedea în fiecare zi nașterea și creșterea spirituală a fiecărui om înaintea lui Dumnezeu, de la nașterea lui din nou până la „starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos”.
4. Apoi, perioadele („economiile”) succesive din istoria mântuirii lui Dumnezeu, de la căderea în păcat până la cerurile noi și pământul nou.
5. În cele din urmă, avem o paralelă potrivită cu diverse alte secvențe de imagini din Scriptură, cum ar fi „zilele” din Ioan 1 și 2, cele șapte sărbători ale lui Israel, cele șapte biografii din Geneza și altele.

(1) Structura numerică din Geneza 1

Comparăm semnificația biblică a numerelor de la unu la șapte cu elementele caracteristice ale zilelor individuale ale creației, așa cum sunt relatate în Geneza 1. Acest lucru ne oferă o caracterizare a celor șapte zile ale creației care formează o schemă de încredere pentru aplicațiile spirituale din Geneza 1, așa cum vom face mai târziu. Pentru cei care doresc să studieze mai îndeaproape semnificația numerelor, le recomand cartea lui F. W. Grant: „The numerical structure of Scripture”.

Numărul *unu* vorbește desigur de unitate și unicitate și, prin urmare, de indivizibilitate și independență. Acest lucru indică în mod direct natura lui Dumnezeu. „Domnul (Iahve), El este Dumnezeu, și nu este altul în afară de El” (Deuteronomul 4.35,39). „Ascultă, Israele, Domnul (Iahve) Dumnezeul nostru este un singur Domn” (Deuteronomul 6.4). Ființa Sa este lumină, și nu există întuneric în El (1 Ioan 1.5). În El lumina este complet separată de întuneric, ca în prima zi, care este contraimaginea zilei, despre care este scris: „Și va fi o zi deosebită cunoscută Domnului, nu va fi nici zi, nici noapte; și în timpul serii va fi lumină. Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea va fi *un singur* Domn și Numele Lui, *unul singur*” (Zaharia 14.7 și 9). Cuvinte cheie: Ființa lui Dumnezeu, unitate, independență.

Numărul *doi* este numărul unu combinat cu un alt număr unu. Aceasta vorbește despre despărțire și separare (în a doua zi se vorbește de două ori despre despărțire) și adesea în sens negativ (în a doua zi nu există expresia: „Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”). Numărul doi vorbește, de asemenea, despre răspândire (și anume, a numerelor unu), ceea ce ne amintește de expansiune (întindere). Numărul doi vorbește și despre dependență, de cele mai multe ori în sensul de a fi supus: „ceea ce este jos” este supus la „ceea ce este sus”. Despărțirea și dependența, în legătură cu apa (caracteristice zilei a doua), vorbesc și de separarea (exterioară) pentru cineva, ca prin botez. Cuvinte cheie: diviziune, separare, dependență.

Numărul *trei* indică a treia parte care formează un triunghi din două laturi, adică ceva încheiat, ceea ce vorbește despre sfințire și Locul sfânt. Spațiul este determinat de trei dimensiuni; spațiul perfect este un cub (care are trei dimensiuni egale); Sfânta Sfintelor avea această formă. Spațiul stă în legătură și cu ceea ce este real și esențial și, prin urmare, de o plinătate care se găsește mai presus de toate în Dumnezeu: Dumnezeu este Unul, dar, într-un mod special, triunitar. Un spațiu închis și o revelație deplină a plinătății lui Dumnezeu sunt în legătură cu locul mântuirii, despre care vorbește uscatul, înconjurat de ape. La acest loc se ajunge prin apele morții, de aceea a treia zi este ziua învierii și deci a aducerii de roade (Isaia 53.11; Ioan 12.24). Așa cum fructul dezvăluie ceea ce este în pom, tot așa plinătatea lui Dumnezeu este revelată prin moartea

și învierea lui Hristos, pentru glorificarea lui Dumnezeu și cunoscută de cei care sunt sfințiți, mântuiți și înviați din morți. Cuvinte cheie: înviere, mântuire, rod.

Numărul *patru* reprezintă dublarea numărului doi, adică divizarea sau separarea și, prin urmare, este o imagine a slăbiciunii creaturii. Dar este și trei plus unu, legătura dintre suveranitatea lui Dumnezeu și revelarea Sa glorioasă. Pe de o parte, deci, ceea ce este pământesc (să ne gândim la cele patru colțuri ale pământului), iar pe de altă parte, influența cerescului asupra lui (să ne gândim la cele patru vânturi). A patra zi vorbește despre corpurile cerești în relația lor cu pământul ca semne și pentru determinarea timpurilor etc. De aceea numărul patru vorbește despre umblarea practică, despre încercări, experiențe și eșecuri. Acest lucru amintește de vremurile națiunilor (cele patru fiare, cele patru împărății), dar și de Biserica cerească din acele vremuri, de poziția noastră în locurile cerești, dar și de puterile răutății din locurile cerești. Cuvinte cheie: practică, slăbiciune, influență cerească.

Numărul *cinci* este unu plus patru, adică Creatorul atotputernic în relația cu creatura neînsemnată. Aceasta vorbește despre responsabilitate; cele cinci organe de simț ale noastre, cele cinci degete de la mâini și cele cinci de la picioare, adică întreaga noastră umblare, sunt stropite cu sângele lui Hristos (Leviticul 8.24; 14.14). Încercările și necazurile merg mână în mână cu aceasta, din care ies roade concrete pentru Dumnezeu: „viețuitoarele din ape”. Numărul cinci vorbește și despre finalizare, sfârșitul căii responsabilității, încheierea și răsplata pentru aceasta, împlinirea promisiunilor. Cuvinte cheie: responsabilitate, încercare, finalizare.

Numărul *șase* vorbește despre „puterea” umană, care este în mare parte slăbiciune: un număr complet de diviziune și separare (3 x 2), care merge mână în mână cu desfășurarea deplină a păcatului (să ne gândim la numărul fiarei din Apocalipsa 13.18). Dar el vorbește totodată despre victoria finală asupra păcatului, când pământul va fi supus de Omul adevărat, Hristos (4+2). Numărul șase vorbește despre desfășurarea deplină a puterii omului vechi și a omului nou. Ziua a șasea este ziua Omului care stăpânește peste un pământ curat și căruia Îi este supusă fiara. Este ziua „omului matur al lui Dumnezeu” și a „Fiului omului, ultimul Adam”. Cuvinte cheie: lucrarea omului, victorie, putere.

Numărul *șapte* vorbește despre perfecțiunea lăuntrică. Este combinația dintre patru și trei, adică a plinătății pământului cu plinătatea cerului. Armonia celor două include finalizarea divină, în care El se poate odihni. Creația (4) este restaurată și revelează plinătatea lui Dumnezeu (3). Guvernarea Fiului Omului (6) trece în cea a Dumnezeului Triunitar (1). Ziua a șaptea este ziua în care se încheie lucrările lui Dumnezeu și în care creația (creatura) este introdusă în odihnă. Cuvinte cheie: perfecțiune, încheiere (terminare), odihnă.

(2) Hristos în Geneza 1

Vrem acum să ne ocupăm mai întâi cu slava Domnului, deși ar trebui să fie clar că această slavă va apărea și în celelalte aplicații spirituale. Ce este, de exemplu, creșterea spirituală a omului, decât faptul că Hristos se conturează din ce în ce mai mult în el? Și care este scopul și finalitatea căilor guvernamentale ale lui Dumnezeu în această creație, dacă nu introducerea și glorificarea Celui întâi-născut în această lume? Dar există și o glorie interioară a lui Hristos, care depășește aceste căi ale lui Dumnezeu și care poate fi descoperită mai ales în Geneza 1. Am văzut deja că primele trei zile formează o unitate care merge exact în paralel cu următoarele trei zile. În primele trei zile găsim pregătirea marilor spații ale timpului și ale lumii (zilele, nopțile, cerurile,

pământul, mările) și în următoarele trei zile, locuitorii lor. În conformitate cu aceasta, în primele trei zile găsim cele trei mari aspecte ale gloriei lui Hristos, iar în ultimele trei zile, revelația practică și consecințele acestor glorii.

Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu. Într-un anumit sens, acest titlu exprimă deja slava Sa, pentru că Domnul este Fiul lui Dumnezeu în trei moduri. Iar acest lucru are, la rândul său, trei consecințe.

1. El este din veșnicie Fiul lui Dumnezeu, ca Fiu unic născut care se află în sânul Tatălui. - Ca atare, El, Cuvântul, S-a făcut trup pentru a-L face cunoscut pe Dumnezeu ca Tată; astfel, El a fost lumina oamenilor care strălucește în întuneric (Ioan 1.5,14,18). (Ziua 1 și 4)

2. De la întruparea Sa și prin această întrupare, El este Fiul lui Dumnezeu ca Unul născut de Dumnezeu și ca „Cel Sfânt” născut din Maria (Faptele apostolilor 13.32,33; Luca 1.35). - Ca atare, El este Mesia al lui Israel, dar respins de poporul Său (Faptele apostolilor 4.25,26; Psalmul 2.1-7). (ziua a 2-a și a 5-a)

3. El este dovedit a fi Fiul lui Dumnezeu prin puterea de a învia morții (Romani 1.4). - Ca Cel Întâi-născut dintre cei morți, El va lua primul loc în toate lucrurile și va împăca toate lucrurile cu Dumnezeu (Coloseni 1.18-20). (a 3-a și a 6-a zi)

Am văzut că *prima* zi vorbește despre unitatea, unicitatea și caracterul absolut al ființei lui Dumnezeu. Domnul Isus, ca Fiul veșnic al Tatălui este singura și perfectă expresie a acestei ființe a lui Dumnezeu. El a fost din veșnicie Cuvântul, *Logosul*, expresia lui Dumnezeu; ca atare, El era la Dumnezeu și în același timp Dumnezeu Însuși. Începând de la întruparea Sa, El este și pentru oameni chipul vizibil și care se poate cunoaște al lui Dumnezeu cel nevăzut, iar acum, pentru că a intrat în propria Sa creație, El este, pentru că este Creatorul, în mod necesar Cel întâi-născut din întreaga creație (Ioan 1.1,2; Coloseni 1.15,16). El nu a creat lumina, căci El este Dumnezeu și, prin urmare, El Însuși este lumină. În El era viața, iar viața era lumina oamenilor. Și lumina strălucește în întuneric, și întunericul nu a înțeles-o. Aceasta era adevărata lumină care, venind în lume, luminează pe orice om. Această lumină este cea care desparte ziua de noapte, care arată cine este din zi și cine este din noapte (Ioan 1.4,5,9; Efeseni 5.11-13; 1 Tesaloniceni 5.5).

În prima zi se vorbește despre lumină în general, dar în ziua a *patra* se vorbește despre purtători de lumină deosebiți. Astfel, în Vechiul Testament, se cunoștea multă lumină de la Dumnezeu, iar toată această lumină a ajuns fără îndoială la oameni prin Fiul, căci numai El este expresia lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu este cunoscut (vezi, de exemplu, Ioan 12.38-41). Dar sursa acestei lumini nu a fost cunoscută decât atunci când Fiul a luat sânge și carne și a venit să locuiască printre noi, spunând: „*Cine M-a văzut pe mine, L-a văzut pe Tatăl*” (Ioan 14.9). Ziua a patra vorbește despre influența cerească pe pământ (vezi mai sus), prin care se dezvăluie slăbiciunea creaturii. El era îndurarea duiosă a lui Dumnezeu prin care Răsăritul de sus ne-a vizitat pentru a străluci asupra celor care stau în întuneric și în umbra morții (Luca 1.78.79; compară cu Luca 2.32; Isaia 9.1; 42.6; 49.6).

Așa cum prima zi vorbește despre divinitatea lui Isus, la fel și a *doua* zi vorbește despre umanitatea Sa. Adam a fost primul om, din pământ, din țărână; Hristos este Omul al *doilea*, din cer (1 Corinteni 15.47). Când a devenit Om, El nu a încetat să fie Dumnezeu, ci are două naturi: este pe deplin Dumnezeu și este pe deplin Om. El a fost un om trinitar, ca și noi (adică cu suflet, duh și trup uman) și, în același timp, în El locuia Dumnezeul trinitar (întreaga plinătate

a Dumnezeirii; Coloseni 1.19; 2.9). „*Ceea ce este jos*” (umanul) și „*ceea ce este sus*” (divinul) sunt perfect unite și totuși distincte în El. El era, ca Om, despărțit în mod desăvârșit de păcat și pus deoparte pentru Dumnezeu. Ca atare, El a fost înălțat mai presus de toți oamenii. Dar, în același timp, nimeni nu a fost mai smerit și mai dependent de Dumnezeu decât El, care, ca Dumnezeu, era complet independent (deși avea întotdeauna o singură voință cu Tatăl), dar, ca Om, era complet supus voinței lui Dumnezeu (compară 1 cu 2).

Această ascultare a fost testată la maximum de Dumnezeu. A *cincea* zi vorbește despre acest lucru. „deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit; și, fiind făcut desăvârșit, a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne” (Evrei 5.8,9). Toate apele judecării lui Dumnezeu au trecut peste El (Psalmul 42.7; 69.1,2; Iona 2.4,6). Dar în aceste ape El a adus roade din belșug pentru Dumnezeu și „*păsările (Omul ceresc) s-au înmulțit pe pământ*”. Ca Mesia născut de Dumnezeu, El a fost respins de „*națiuni și popoare, de împărații pământului și de căpeteniile (lui Israel)*” (Psalmul 2.1-7), despre care apele sunt de asemenea o imagine (Isaia 17.12; Apocalipsa 17.15). Astfel, El nu mai putea fi Împărat peste Sion și se părea că a lucrat în zadar (Isaia 49.3-6). Dar Dumnezeu Îi va da ca rod al lucrării Sale o recoltă bogată din ape (popoare), ca în modelul din Ioan 21; o mulțime de pești, „*o mulțime mare, pe care nimeni nu o poate număra*” (Apocalipsa 7.9-17). Dar semnificația principală mi se pare a fi rodul pe care Domnul Isus l-a adus în suferința Sa pentru Dumnezeu Însuși: Dumnezeu a fost glorificat în mod suprem în El, adevăratul Om (Ioan 13.31; Psalmul 116.15; Evrei 9.14).

A *treia* zi, după cum am văzut, vorbește despre înviere. Domnul a înviat din morți a *treia* zi. Prin învierea dintre morți, El a dovedit (sau a fost declarat) cu putere că este Fiul lui Dumnezeu (Romani 1.4); acesta este un nou aspect al gloriei Sale ca Fiu, în sensul că, prin învierea dintre morți, El a dovedit că este Dumnezeu Fiul, dar a făcut acest lucru ca Om, deoarece numai ca Om putea muri. Omul care a murit (Fiul născut al lui Dumnezeu) a dovedit că era Fiul etern al lui Dumnezeu. Prin aceasta, lucrarea Sa de glorie a lui Dumnezeu a fost terminată și, ca răsplată pentru aceasta, a primit acum, ca Om, și gloria pe care o avea deja ca Fiu veșnic din veșnicie (Ioan 17.4,5). Ca atare a ieșit El din apele morții și acum se află pe „uscat”, locul de salvare pentru oricine crede. Bobul de grâu a căzut în pământ și a murit, iar acum dă roade de înviere (Ioan 12.24; compară și cu Isaia 53.10). Există acum un loc uscat, unde apele nu mai pot veni: acolo unde nu mai există condamnare pentru cei care sunt „în Hristos Isus” (Romani 8.1).

Ziua a *șasea* anunță victoria pe baza puterii de înviere a Celui care, după tripla Sa filiație ca Dumnezeu, Se arată acum ca Fiu al Omului, încununat de Dumnezeu cu onoare și glorie și făcut stăpân peste lucrările mâinilor Sale (Psalmul 8). Ca Miel al lui Dumnezeu înjunghiat și glorificat, El va lua în stăpânire moștenirea și va înlătura păcatul lumii (Ioan 1.29; Apocalipsa 5.6,7). El este Cel întâi-născut dintre cei morți, ca să aibă întâietate în toate lucrurile; căci a fost plăcerea întregii plinătăți să locuiască în El și, prin El, să împace cu Sine toate lucrurile, atât cele de pe pământ, cât și cele din ceruri (Coloseni 1,18-20). El este ultimul Adam (1 Corinteni 15.45), chipul lui Dumnezeu (2 Corinteni 4.4; Coloseni 1.15), Domnitor peste fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării (Psalmul 8.6-8). Rodul învierii Sale va fi, în cele din urmă, învierea întregii creații.

Ziua a *șaptea* este rezumatul întregii glorie a lui Hristos și al perfecțiunii și a-tot-suficienței lucrării Sale. În Persoana Sa, și numai în El, Dumnezeu a găsit odihna desăvârșită și „acolo unde Dumnezeu Se odihnește cu plăcere, și eu sunt pus să mă odihnesc”, la fel și întreaga

creație. Dacă un suflet credincios are odihnă, dacă mai există încă o odihnă de sabbat păstrată pentru poporul lui Dumnezeu (Matei 11.28; Evrei 4.9), da, dacă Dumnezeu Însuși Se poate odihni, totul este numai în Hristos Isus, în desăvârșirea Persoanei Sale și a întregii Sale lucrări, pe care a săvârșit-o înaintea cerului și a pământului și a întregii lor oștiri.

(3) Dezvoltarea spirituală a fiecărui om

Am văzut deja că Geneza 1 ne descrie planul general prin care Dumnezeu realizează ordinea atât în lumea stricată prin căderea în păcat (de la Adam până la cerul nou și pământul nou), cât și în inima omului stricată prin păcat. Am văzut, de asemenea, că omul a ieșit curat, nevinovat, bun din mâna lui Dumnezeu, creat după chipul și asemănarea Sa. Dar, ca atare, el era și o creatură responsabilă, cu un mandat clar, o interdicție clară și un anunț clar de pedeapsă dacă va încălca această poruncă. Astfel, omul a fost pus la încercare, și anume, în cele mai ideale circumstanțe. Dar i-a plăcut să dea mai multă încredere diavolului decât lui Dumnezeu, chiar să pună la îndoială dreptatea și dragostea lui Dumnezeu. Astfel, prin călcarea unei singure porunci, inima lui a devenit „pustie și goală” și plină de întuneric. Omul natural este scena pustiirii provocate în el de păcat. El este gol și neroditor pentru Dumnezeu, trăiește în întuneric, face faptele întunericului și este el însuși întuneric. Iar el este stăpânit de apele judecății morții. „*Mânia lui Dumnezeu rămâne peste el*” (Ioan 3.36). El nu este decât o suflare, „deșertăciune” (o altă traducere pentru „pustietate”, după cum am văzut deja). Efeseni 4.17.18 spune astfel: „*națiunile umblă în deșertăciunea minții lor, fiind întunecați în înțelegere, înstrăinați de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, prin împietrirea inimii lor*”. Aceasta este starea fiecărui om prin natura sa, nu numai întunecată și moartă, dar mai mult decât atât, fără capacitatea de a se cunoaște pe sine. Dar, dacă Îi place lui Dumnezeu, El Însuși aduce o schimbare în aceasta. Dar acest lucru nu este atât de ușor de realizat; Dumnezeu are nevoie de o bază pentru aceasta. Când Dumnezeu arată milă, trebuie să aibă un motiv pentru aceasta, deoarece dreptatea Sa trebuie să fie satisfăcută. El a găsit această bază în Persoana și lucrarea Domnului Isus, care - după cum am văzut - sunt prezentate în aceste șapte zile. Astfel, Hristos este punctul de plecare al acțiunii lui Dumnezeu cu omul, dar este în același timp și punctul final, scopul. Dumnezeu nu vrea doar să îl elibereze pe om de păcate, ci și să îl facă asemenea chipul Fiului Său. Iar întreaga călătorie de șapte zile are rolul de a aduce sufletul din ce în ce mai mult în legătură cu Hristos.

Primul semn că Dumnezeu lucrează asupra sufletului este că „Duhul lui Dumnezeu plutește deasupra apelor”. Domnul a spus că dacă cineva nu se naște din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3.5). Duhul lui Dumnezeu trebuie să devină activ și să aplice în suflet apa Cuvântului (compară cu Efeseni 5.26); Dumnezeu trebuie să rostească Cuvântul Său, pentru ca în haos să se facă ordine. „*Descoperirea cuvintelor Tale luminează*” (Psalmul 119.130). „*Dumnezeul care a spus: «Lumină să strălucească din întuneric», El a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos*” (2 Corinteni 4.6). Astfel, în *prima* zi, Dumnezeu aduce lumina în suflet prin Duhul Său și Cuvântul Său, care produc nașterea din nou (Tit 3.5; Iacov 1.18; 1 Petru 1.23). Această lumină, care luminează în întuneric, este Domnul Isus Însuși (Ioan 1.4,5), dar, și cel născut din nou, care înainte era întuneric, acum este lumină în Domnul (Efeseni 5.8). Între această lumină și întuneric, Dumnezeu face întotdeauna o despărțire clară. Credincioșii și necredincioșii nu aparțin împreună, „*căci ce părtaşie are lumina cu întunericul?*” (2 Corinteni 6.14). De aceea,

„vai de cei care numesc răul bine și binele rău, care socotesc întunericul drept lumină și lumina drept întuneric” (Isaia 5.20). Dumnezeu numește lumina zi și întunericul noapte. Fiii luminii sunt fii ai zilei, nu mai sunt ai nopții sau ai întunericului (1 Tesaloniceni 5.5; Ioan 12.36).

Acolo unde lumina și viața nouă devin active, pacea deplină și binecuvântarea deplină sunt departe de a fi atinse - suntem abia în prima zi! Dimpotrivă, primul lucru pe care îl face lumina este să descopere complet inima omului. „Lumina este cea care face ca totul să fie arătat” (Efeseni 5.13). Astfel, păcătosul se vede pe sine însuși, iar aceasta este experiența celei de-a doua zile. Nu este o experiență plăcută! Toată stricăciunea cărnii iese la lumină, astfel încât cel născut din nou învață să-și urască carnea. Deocamdată nu prea are motive de bucurie, în schimb plânge din cauza stării sale nenorocite și a neputinței sale de a face bine. De aceea lipsesc aici cuvintele „Dumnezeu a văzut că era bun”. Dar sufletul descoperă acum și că a primit o nouă natură, care vrea binele și urăște răul. Așa cum în prima zi a existat o separare între lumină și întuneric, tot așa cel născut din nou trebuie să învețe acum să facă distincția între natura sa veche și cea nouă. Dumnezeu a creat în el o „întindere”; astfel, el poate respira o atmosferă nouă, cerească, și astfel se face o despărțire între natura veche, care este de pe acest pământ, și natura nouă, care este cerească.

Dar acest lucru aduce cu sine și un conflict. Celui născut din nou i se permite să învețe că are o natură nouă, dar încă nu are puterea de a lăsa natura cerească să lucreze singură. El spune împreună cu Pavel: „Iar dacă ceea ce nu vreau, aceea practic, recunosc că legea este dreaptă. Atunci însă nu mai fac eu aceasta, ci păcatul care locuiește în mine. Pentru că știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun: pentru că voința este cu mine, dar înfăptuirea binelui, nu. Pentru că nu binele pe care-l vreau îl practic, ci răul pe care nu-l vreau, pe acela îl fac. Iar dacă ceea ce eu nu vreau, aceea practic, nu mai fac eu aceasta, ci păcatul care locuiește în mine.” (Romani 7.16-20). Astfel, el cunoaște diferența dintre noul său „eu” (noua natură) și carnea sa, păcatul din el (vechea natură), și, deși vrea binele, nu are puterea de a-l face. Această stare nu poate fi numită încă „bună”, dar este cu siguranță necesară, deoarece cu cât este mai mult cunoscută stricăciunea cărnii, cu atât mai mult viața nouă va fi capabilă să își facă efectul.

Pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să răsară a treia zi. Romani 7 trebuie să treacă în Romani 8. Când sufletul a strigat: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?”, atunci trebuie să urmeze răspunsul: „Mulțumesc lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru” ... Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus. Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” (Romani 7.24 – 8.2). A treia zi este ziua învierii și a salvării, după cum am văzut. Este ziua în care cel convertit nu se mai uită la el însuși, ci se încrede deplin în Hristos și în lucrarea Sa a-tot-suficientă; ziua în care este „în Hristos Isus”, pe uscat, la adăpost de apele judecății. Este ziua în care crede în Cel care L-a înviat pe Isus dintre morți pentru îndreptățirea lui, astfel încât are pace cu Dumnezeu prin Domnul Isus (Romani 4.24-5.1). Este ziua în care învață să recunoască faptul că a fost făcut viu împreună cu Hristos și înviat dintre morți și că în El a fost mutat în locurile cerești (Efeseni 2.4-6). Păcatele sale au fost iertate cu mult timp în urmă, și anume în prima zi, dar acum el este și complet eliberat de legea păcatului și a morții. El recunoaște că firea lui într-adevăr este stricată, dar și-a găsit sfârșitul pe cruce. Hristos a devenit acum standardul pentru noua sa viață. El este în El, scos din ape. „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). El aparține Celui care a înviat dintre morți pentru ca el să aducă roade pentru Dumnezeu (Romani 7.4).

Înainte nu era niciun rod; acolo unde sufletul este preocupat cu el însuși, cu starea sa stricată, nu se va găsi niciodată rod pentru Dumnezeu. Dar acum, eliberat de păcat și devenit rob al lui Dumnezeu, el are ca rod al său spre sfințenie și ca sfârșit viața veșnică (Romani 6.22). Acest rod iese din pământ, este produs „în Hristos” și din El: „în rădăcinat și zidit în El” (Coloseni 2.7). Primul fruct este o simplă iarbă verde, semn de viață nouă. Dar apoi urmează o creștere care se însămânțează din nou, se înmulțește și răsare din nou și în altă parte: este o binecuvântare pentru alții. Și cu o creștere și mai mare, credinciosul poate fi comparat chiar cu un pom roditor (compară cu Psalmul 1.3; 92.12; Cântarea cântărilor 7.7; Ieremia 17.7,8). Numai acum Dumnezeu poate vedea din nou ceva „bun”; înainte nu putea spune acest lucru decât despre propria Sa lumină divină.

Zilele următoare ne arată alte detalii ale creșterii spirituale. Și în acest caz, a doua grupă de trei zile se desfășoară în paralel cu primele trei. În prima zi, lumina lui Dumnezeu a strălucit în inima păcătoasă întunecată; acum, lumina trebuie să devină și o lampă pentru picior și o sursă a cărei lumină să fie reflectată de credincios. Aceasta este ziua a *patra*, care vorbește despre practica noastră și despre slăbiciunea noastră în ea, precum și despre influențele cerești care să ne ghideze. Credinciosul trebuie să ajungă să înțeleagă că cetățenia sa este în ceruri (Filipeni 3.20), iar poziția și lupta sa sunt în locurile cerești (Efeseni 2.6; 6.12). În prima zi s-a văzut doar lumina însăși; acum credinciosul cunoaște sursa acestei lumini: Soarele dreptății, Hristos Isus, „Lumina cea mare”. Dar acum devine vizibilă și responsabilitatea credinciosului. Lumina cea mare nu este pentru el doar „ca semn și pentru determinarea timpurilor”, ci el însuși trebuie să fie ca luna, „lumina mică” care reflectă lumina soarelui în întunericul nopții. El trebuie să fie ca „o scrisoare a lui Hristos” scrisă pe tăblițele de carne ale inimii. El nu trebuie doar să privească slava Domnului, ci și să fie transformat în același chip, din slavă în slavă, ca prin Domnul, prin Duhul Sfânt (2 Corinteni 3.3,18). Aceasta este asociată cu slăbiciunea; așa cum luna își schimbă în mod constant aspectul și strălucirea luminii sale este mereu schimbătoare, tot așa se schimbă și gradul în care gloria lui Hristos este exprimată în credincios. Dar dacă în noi este gândul lui Hristos Isus, atunci și noi - așa cum El era lumina lumii - suntem „copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume, ținând sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2.15,16).

Acolo unde un credincios are o mentalitate spirituală, privește spre Domnul și prezintă imaginea Lui în lume, Dumnezeu poate pune la încercare această credință și mărturie, astfel încât în încercare să iasă roade prețioase pentru El. Aceasta este a *cincea* zi, care vorbește despre responsabilitate și testare. Corespondența cu ziua a doua constă în faptul că și aici se regăsesc conflicte. Dar acolo era vorba de tensiuni interioare, și anume între natura veche și cea nouă, aici este vorba de conflictul credinciosului, care se află în mijlocul unei lumi ostile și a problemelor legate de circumstanțele pământești. Acolo carnea din el producea necazuri, aici necazurile din jurul lui produc roade pentru Dumnezeu. Aici nu sunt roadele vieții noi, ca în ziua a treia, ci roadele suferințelor și al încercărilor, așa cum am văzut la Domnul Însuși. Acest fruct este „suflet viu”; sufletul este sediul vieții, al sentimentelor conștiente. Aici, în mijlocul suferinței, se trezesc sentimente vii pentru Domnul; aici necazul lucrează răbdare, iar răbdarea experiență și experiența speranță (Romani 5.3,4). Aici se văd atât marile animale de apă, precum mărețul act de credință al lui Avraam, care și-a sacrificat fiul, cât și mulțimea vie a tuturor credincioșilor fără nume și uitați care au rămas credincioși Domnului în necazuri. (Poate că trebuie să ne gândim la un sens negativ în cazul marilor animale acvatice; compară cu (4)). Aici Omul ceresc se ridică pe aripi către Dumnezeu, pentru a se mișca în sferele cerești, dar în

același timp dă roade pe pământ. Această rodire este susținută de binecuvântarea lui Dumnezeu Însuși.

Când credinciosul are în interior chipul lui Hristos și aduce roade pentru Dumnezeu în încercările exterioare, atunci poate urma ziua a șasea. Acolo, nu numai că se găsesc roade ca urmare a tulburărilor necazurilor, dar acolo pământul aduce „suflete vii”: acolo se găsesc sentimente profunde și prețioase pentru Domnul, ca urmare a unei legături intime și vii cu El Însuși, unde El este totul pentru suflet. Acolo credinciosul nu este doar „în Hristos”, adică pe pământ în a treia zi, ci acolo nu se dorește, nu se cunoaște și nu se bucură de nimic altceva decât de Hristos. Acolo, ultimul Adam ia formă completă în credincios, acolo el a ajuns „*la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos și a crescut*” „*până la Cel care este Capul, Hristos*” (Efeseni 4.13,15). Acesta este scopul final al dezvoltării spirituale a credinciosului, ca el însuși să cadă complet și ca numai Hristos să fie văzut în el. Aceasta este caracteristica „părinților” în Hristos, care au ajuns la această creștere deplină, căci despre ei Ioan poate numi o singură însușire, că ei Îl cunosc pe Cel care este de la început. Ei nu mai sunt copiii, pentru că au luptat lupta în locurile cerești și l-au biruit pe cel rău, iar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei (compară cu ziua a patra); și nu mai sunt tineri, pentru că lumea nu mai exercită nici cea mai mică atracție asupra lor, ci ei împlinesc voia lui Dumnezeu în această lume (compară cu ziua a cincea) (1 Ioan 2.12-17). S-au dat pe ei înșiși complet captivi sub „al doilea Om”, iar cu El ei au control asupra tuturor aspectelor vieții lor. Sufletul este complet împletit cu Hristos, așa cum femeia este inclusă în bărbat într-un om: „*Dumnezeu l-a creat pe om, parte bărbătească și parte femeiască i-a creat*”. Ei se hrănesc cu ceea ce se naște în unire cu Hristos înviat și glorificat (compară cu a treia zi): „grâul țării” (Iosua 5.11). Este o hrană care vorbește despre viață și înmulțire.

Faza finală a dezvoltării spirituale este introducerea credinciosului în odihna desăvârșită a lui Dumnezeu. În ziua a treia a primit odihnă pentru conștiința sa și pace cu Dumnezeu (Matei 11.28; Romani 5.1); în ziua a șasea vedem odihna practică pentru suflet care urmează după ce a luat jugul Domnului și a învățat de la El (Matei 11.29), și savurarea păcii lui Dumnezeu și a lui Hristos (Filipeni 4.7; Coloseni 3.15; Ioan 14.27). Dar în ziua a șaptea urmează odihna finală, odihna desăvârșită a lui Dumnezeu. Există încă o odihnă de sabbat rezervată pentru poporul lui Dumnezeu. Iar cel care a intrat în odihna lui Dumnezeu, a intrat și el însuși în odihnă de la faptele sale, așa cum Dumnezeu a intrat în odihnă de la ale Sale (Evrei 4.9,10). Această odihnă este savurată în cer, în jurul tronului lui Dumnezeu; chiar dacă fulgerele, glasuri și tunetele ies din acest tron, ele nu vor tulbura niciodată odihna copiilor lui Dumnezeu de acolo, pentru că odihna lor este la fel de neclintită ca și tronul lui Dumnezeu însuși. Și Dumnezeu Se va odihni acolo de toate lucrările Sale, pe care le-a făcut, pentru a ne educa și a ne aduce la statura deplină în Hristos, din care credincioșii cresc cu creșterea lui Dumnezeu (Coloseni 2.19).

(4) Perioadele (economii) lui Dumnezeu în istoria mântuirii¹

Dumnezeu are un plan în funcție de care lucrează cu fiecare persoană predestinată. Dar El are și un plan pentru omenire; nu pentru toți oamenii, ci pentru omenirea în ansamblu. Și acest plan este prezentat în Geneza 1 în modele. Pe parcursul istoriei mântuirii, Dumnezeu l-a testat pe

¹ Compară cu Ph. Mauro: „Der Tag des Menschen”; A.J. Pollock: „Genesis I and II, Historically and typically considered”; și alții.

om în toate modurile posibile și va continua să facă acest lucru. În diferite perioade de timp („economii”), Dumnezeu a făcut acest lucru în moduri mereu diferite. Și stricăciunea omului natural s-a arătat întotdeauna în aceste testări: ori de câte ori Dumnezeu îl puna la încercare, el eșua imediat și îi întorcea spatele lui Dumnezeu. Dumnezeu a trebuit apoi să aducă judecata asupra întregului popor și nu a putut să-și împlinească promisiunile și binecuvântările decât pentru o mică rămășiță, pe care a salvat-o de la judecată și a adus-o în următoarea economie, unde această rămășiță a realizat ceea ce era stricat în epoca anterioară. Acest lucru duce la o continuitate (legătură) semnificativă între economii, care au fost neglijate în interpretarea zilelor creației. Deși zilele reprezintă simbolic anumite perioade de timp, ele conțin și principii care amintesc perioadele anterioare și, mai ales, anticipează economiile următoare. Cea mai atentă interpretare, prin urmare, mi se pare că constă mai mult în a scoate la lumină aceste principii, decât în a fixa zilele la anumite perioade de timp.

Istoria mântuirii lui Dumnezeu începe, bineînțeles, acolo unde este nevoie de mântuire: pe un pământ „pustiu și gol”, un pământ blestemat din cauza căderii în păcat primului om. Acolo, Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze pentru a aduce omenirea înapoi la Dumnezeu. *Prima* zi vorbește despre independență, dar aici este vorba de răzvrătirea primului om, care cade prin aceasta. Omului căzut, care se află în întuneric, Dumnezeu îi dă lumina în Geneza 3; acolo unde îi anunțase omului moartea, El o execută pe un animal nevinovat și îl îmbracă pe om cu pielea acestuia. Anunțul judecății pentru șarpe devine indirect o promisiune luminoasă pentru om (compară cu 2 Petru 1.19), dar în același timp dezvăluie o separare strictă între lumină și întuneric: sămânța femeii și sămânța șarpelui. Abel și Cain devin primii reprezentanți ai acestei duble semințe: fiii zilei și fiii nopții (compară cu 1 Ioan 3.9-12). Această dublă sămânță există încă: există încă martiri din sămânța femeii (începând cu Abel), al căror călcâi este zdrobit; pe de altă parte, avem promisiunea că satan va fi călcat în curând sub picioarele noastre (Romani 16.20). În Geneza 4, linia întunericului este continuată până la Lameh, arătându-ne toate aspectele lumii păcătoase a întunericului; aceasta dispare în potopul din Geneza 6-8. În Geneza 5, linia de lumină continuă până la Noe, care este salvat în timpul potopului și ajunge pe un pământ curățit. În același timp, aceste capitole ne fac cunoscut, prin modele, la ce vor duce liniile de lumină și întuneric în viitor. În Cain, care îl ucide pe Abel, vedem un model al lui Israel, care îl ucide pe Mesia și, ca urmare, rățăcește permanent pe pământ, până când își mărturisește vinovăția, în contra-imaginea Lameh. Între timp, Seth este locțiitorul: Domnul glorificat este capul liniei divine a credinței; Enoh este un model al Adunării, care va fi ridicată la cer înainte de judecată, iar Noe este un model al rămășiței, care, fiind în corabie (adică Hristos) va trece cu bine prin judecată și va intra în Împărăția păcii (compară cu Matei 24.37-39).

Ziua a *doua* începe literalmente cu pământul acoperit de apele Potopului; este ziua care vorbește despre separare, despărțire și dependență. Acestea sunt exact caracteristicile perioadei de după Potop. Am subliniat deja legătura dintre această zi și botez, al cărui model este tocmai corabia lui Noe (1 Petru 3.20,21). Prin botez (punerea deoparte practică pentru Hristos) părăsim lumea păcătoasă și ne alăturăm lui Hristos în mormânt (apele morții), prin care (pentru că El a învins moartea) trecem în siguranță într-o lume nouă, curată, în care umblăm în înnoirea vieții (Romani 6.3,4). Este, de asemenea, ziua despărțirii apelor; la început, pământul avea o singură limbă și omenirea s-a unit în arogantul Babel, dar Dumnezeu le-a încurcat limba și i-a împrăștiat, după familiile lor, în neamuri și limbi. Este un timp al violenței (Nimrod) și al stricăciunii (Babel), în care nu s-a găsit nimic bun pentru Dumnezeu; aici lipsesc cuvintele:

„Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”. Aceste două forme ale răului vor rămâne până la sfârșitul vremurilor și vor culmina în fiara și în falsul profet sau în marele Babilon (Apocalipsa 17). În al treilea rând, aceasta este ziua dependenței. Oamenii vor fi supuși oamenilor și popoarele vor fi supuse popoarelor. După Potop, autoritățile umane sunt introduse de Dumnezeu pentru prima dată: „Oricine varsă sânge de om, sângele lui va fi vărsat de om” (Geneza 9.6: „*Celui care varsă sânge de om, de către om i se va vărsa sângele lui*”). Dar primul domnitor, Noe, nu se poate stăpâni nici măcar pe sine însuși; el administrează pământul pentru Dumnezeu, dar îl folosește în mod abuziv pentru sine.

Atunci când Ham îl disprețuiește, Noe rostește o profeție care, rezumată foarte pe scurt, relatează istoria națiunilor și arată că popoarele vor fi supuse nu numai autorităților lor, ci ele vor fi supuse altor popoare. Ham este blestemat în fiul său; este adevărat că el primește prima autoritate (gândiți-vă la Nimrod, la Egipt, la Asiria), care atinge în cele din urmă punctul culminant în puterea absolută a lui Nebucadnețar. Dar întotdeauna el trebuie să cedeze în fața lui Sem și Iafet: gândiți-vă la popoarele canaanite, care au fost nimicite, la Babilonul cucerit de semitul Cores (Cirus) și, în sfârșit, la Cartagina, care a trebuit să cedeze în fața Romei. Cea mai mare expansiune i-a fost acordată lui Iafet: prin intermediul mezilor (Madai) și al grecilor (Iavan), puterea a trecut la romani (Chitim) și, în cele din urmă, la triburile germanice (Gomer?). Dar binecuvântările lor materiale și spirituale vor depinde întotdeauna de Sem, pentru că Dumnezeu este Dumnezeul lui Sem: din el provine linia lui Heber (cel de dincolo sau cel de trecere). Acesta nu este unul care se agață de pământ, ca Nimrod și oamenii din Babel, ci un pelerin, tatăl unui neam de evrei: străini și călători de a treia zi. Așadar, a doua zi este caracterizată de oameni stăpâniți de oameni, dar este o stăpânire care nu exprimă ceea ce Dumnezeu a vrut să spună prin ea, ci este caracterizată de violență. În afară de aceasta, se caracterizează prin instabilitate: așa de schimbătoare cum sunt apele de sub pământ și de deasupra pământului, pe atât de repede puterea și-a schimbat proprietarul. Și totuși, autoritățile au un caracter ceresc, pentru că sunt o instituție și un slujitor al lui Dumnezeu (Romani 13.1-7). El îndreaptă inima împăratului ca un izvor de apă (Proverbele 21.1) și, chiar dacă autoritățile nu recunosc acest lucru, rămâne întotdeauna adevărat: cerurile domnesc (Daniel 4.26). Acesta este „cerul” din ziua a doua.

În această lume a violenței și stricăciunii, în special a idolatriei (Iosua 24.2,3), Dumnezeu se descoperă unui om ca Dumnezeul slavei (Faptele apostolilor 7.2) și îl pune deoparte pentru Sine. Aceste semne de revelație și sfințire caracterizează ziua a *treia*. Această poziție sfântă înaintea lui Dumnezeu - uscatul în mijlocul apelor - este obținută prin puterea învierii; și aceasta caracterizează viața primului patriarh și, de asemenea, răscumpărarea urmașilor săi, Israel. Avraam a experimentat învierea de trei ori: în primul rând, a trebuit să învețe că viața sa cu Dumnezeu nu putea începe decât după moartea legăturilor naturale, adică a tatălui său Terah (Faptele apostolilor 7.2-4); în al doilea rând, a trebuit să experimenteze cum a murit propriul său trup și trupul Saraei, înainte ca Dumnezeu să dea sămânța promisă din ele (Romani 4.18-20); și, în sfârșit, a trebuit să dea (a treia zi! Geneza 22.4) pe singurul său fiu preaiubit la moarte, din care l-a și primit din nou în pildă (Evrei 11.17-19). La fel s-a întâmplat și cu poporul Israel. Și ei au trăit „a treia zi” a lor: au fost eliberați din Egipt prin Marea Roșie - prima dată când se vorbește despre o răscumpărare (salvare) realizată (Exodul 14.13). Ei au fost botezați pentru Moise în nor și în mare (1 Corinteni 10.2) și au ajuns pe pământul învierii trecând prin pustie (țara morții) și prin Iordan (râul morții). Astfel, Dumnezeu a pus deoparte pentru Sine un popor sfânt din toate popoarele de pe fața pământului. În mijlocul mării tulburi și dezordonate a

popoarelor (compară cu Isaia 17.12; Apocalipsa 17.15), se află „pământul”, o imagine a unei mărturii ordonate a lui Dumnezeu, aflată într-o relație solidă și stabilă cu El. O astfel de mărturie pusă deoparte are responsabilitatea de a aduce roade pentru Dumnezeu. Încă de la început, scopul lui Dumnezeu a fost să aibă o grădină închisă, din care să poată culege roade pentru Sine. O astfel de grădină a fost Grădina Eden, dar acolo nu a fost nici un rod pentru Dumnezeu; la fel și Noe - via pe care a plantat-o a folosit-o în mod abuziv doar pentru el însuși. Și nici cu via Israel nu a fost mai bine (compară cu Isaia 5). Aici vedem cum realmente aceste zile ale creației ne învață principii care merg mai departe de o anumită epocă; pentru că abundența de roade va fi produsă într-o zi de „pământ”, dar în Vechiul Testament acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. Când vița de vie Israel (Psalmul 80.8) a rămas fără rod, Domnul Isus, ca adevărata viță de vie (Ioan 15), a luat El Însuși locul de martor al lui Dumnezeu pe pământ și a adus rod de înviere (Isaia 53.10; Ioan 12.24). El a lăsat deoparte via Israel și a început să împrăștie sămânța pe terenul necultivat: „*Ogorul este lumea*” (Matei 13.38). Acest lucru creează o nouă mărturie pe pământ în locul lui Israel (deși include și rămășița purtătoare de roade din acest popor), și anume Împărăția cerurilor, care este acum creștinătatea. Această mărturie creștină, care ocupă în principal teritoriul fostului Imperiu Roman, este, în general, ceea ce se înțelege prin termenul „pământ” în întreaga carte Apocalipsa. În zilele noastre, din fericire, există grâu pe ogor, dar este aproape înecat de neghină (Matei 13.24-30). Când Adunarea va fi ridicată, nu numai că marea popoarelor își va aduce „fiara” (capul Imperiului Roman restaurat), dar și „pământul”, creștinătatea și iudaismul apostat, va avea fiara sa: anticristul (Apocalipsa 13). Dar chiar și atunci vor fi roade pe pământ: rămășița iudaică va fi ca o grădină închisă, plină de roade delicioase (Cântarea cântărilor 4.12-14; Isaia 27.6), și chiar și printre popoare se vor găsi roade pentru Dumnezeu (Cântarea cântărilor 7.11,12; 8.11). Atunci, cei răscumpărați de pe pământ vor intra în Împărăția păcii (Apocalipsa 14.1-5; compară cu versetele 14-20). Atunci Israel va fi altoit din nou în măslinul său și, dacă respingerea lor este împăcarea lumii, atunci primirea lor va fi viață din morți, ca aparținând celei de-a treia zi (Romani 11.15,24; compară cu Ezechiel 37.1-14).

După apostazia poporului din Vechiul Testament și restaurarea parțială a acestuia după captivitatea babiloniană, în Maleahi 3 și 4 se găsește o mică rămășiță credincioasă care își pune speranța în Dumnezeu. Lor le este dată promisiunea celei de-a *patra* zi, când soarele dreptății va răsări cu vindecare sub aripi pentru cei care se tem de Numele lui Dumnezeu. Unul dintre ei, bătrânul Simeon, a primit chiar promisiunea că el personal va vedea lumina care va răsări pentru revelarea națiunilor și pentru gloria poporului lui Dumnezeu, Israel (Luca 2.32; compară cu Luca 1.78,79). Hristos a venit în lume ca Lumină, pentru ca oricine crede în El să nu rămână în întuneric (Ioan 12.46) și pentru ca faptele celor care au iubit întunericul mai mult decât lumina să fie puse pe stâlpul infamiei (Ioan 3.19-21). Atâta timp cât Lumina era în lume, se umbla în acea Lumină (Ioan 11.9,10), de aceea Domnul trebuia să lucreze atâta timp cât era ziuă, pentru că va veni noaptea, când El va fi plecat din această lume și nimeni nu va mai putea lucra (Ioan 9.4,5). Chiar înainte de a pleca, El i-a îndemnat pe ucenicii Săi să umble în această Lumină, pentru ca întunericul să nu pună stăpânire pe ei (Ioan 12.35,36). După ce soarele a apus, se instalează noaptea, când lumina trebuie să vină de la lună și de la stele. Mărturia creștină este acum izvorul ceresc de lumină pentru lume: nu că ar avea lumină proprie, ci, asemenea „lunii”, răspândește lumina divină pe care o primește de la „soare” (compară cu Matei 5.14; Filipeni 2.15). Compară în privința aceasta cu ceea ce s-a spus la punctul (3). Luna este martorul credincios din ceruri (Psalmul 89.37). Dar pe cât de schimbătoare este luna, pe atât de schimbătoare a fost lumina cerească pe care creștinismul a răspândit-o pe pământ. Acest lucru

dezvăluie slăbiciunea și eșecul acestei mărturii, care sunt atât de caracteristice zilei a patra. Imaginea stelelor este de asemenea în legătură cu Adunarea (Geneza 15.5; Apocalipsa 1.20). Când Adunarea va fi ridicată, Dumnezeu nu va mai recunoaște creștinătatea de formă care va rămâne în urmă; mărturia Sa pe pământ va fi atunci rămășița iudaică, care va vesti Evanghelia Împărăției (Matei 24.14). În ei va fi o „lună nouă” pe pământ (Psalmul 81.3), iar în mijlocul lor se va înălța tronul lui David, care va sta neclintit pentru totdeauna ca luna (Psalmul 89.37). Cei „înțelepți” dintre ei vor străluci ca strălucirea firmamentului cerului, iar cei care îi călăuzesc pe cei mulți spre dreptate ca stelele, în vecii vecilor (Daniel 12.3). Odată ce zorii au răsărit din nou și soarele neprihănirii a răsărit din nou - nu neobservat, ci ca un fulger care vine de la răsărit și strălucește până la apus (Matei 24.27) - atunci și rămășița va arăta ca zorii, frumoasă ca luna, curată ca soarele (Cântarea cântărilor 6.10; compară cu Apocalipsa 12.1); atunci cei dreپți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor (Matei 13.43).

Așa cum ziua a treia arată roadele produse de pământ, tot așa ziua a *cincea* arată roadele din ape. Astfel, există roade în mărturia divină formală de pe pământ, care este în legătură publică cu El. Dar atunci când această mărturie eșuează în această rodire, atunci Dumnezeu trezește acest rod pentru El Însuși din marea dezordonată a popoarelor, cu care nu este în legătură formală. Așa a fost și cu Israel: când nu a adus roade, Dumnezeu a aruncat năvodul în mare și a adus laolaltă pești de toate felurile; chiar și pești răi, care (deși fac parte din mărturia creștină) vor sfârși în cuptorul de foc, dar și pești buni (Matei 13.47-50). Și tot așa va fi din nou și în viitor: acum când creștinătatea a devenit mărturia lui Dumnezeu pe pământ și a eșuat, Dumnezeu (după ridicarea Adunării) va lua creștinismului cu numele posibilitatea de convertire (2 Tesaloniceni 2.9-12) și va arunca năvodul printre multe națiuni, care nu au auzit de El, așa că din ele o mulțime mare, pe care nimeni nu o poate număra (Apocalipsa 7.9-17), va intra în Împărăția păcii. Aceasta este ceea ce găsim în modelul din Ioan 21; în capitoul 20 vedem mai întâi legătura Domnului înviat cu ucenicii Săi ca model al Bisericii, apoi privirea și recunoașterea de către rămășița iudaică în persoana lui Toma și, în cele din urmă, introducerea unei mari mulțimi de 153 de „pești” buni din marea popoarelor - nu pentru judecată, ca cei 153 de oameni din 2 Împărați 1.9-14, ci pentru binecuvântare - în Împărăția păcii. Ucenicii sunt un model al predicatorilor care vor aduce aceste mulțimi în binecuvântare (Matei 4.19). Acest pescuit se face mai ales în perioada necazului cel mare, care marchează în special ziua a cincea: este ziua celor răi, care sunt ca marea agitată (Isaia 57.20) și a fricii popoarelor în nedumerire, la auzul urlului mării și al valurilor (Luca 21.25-27). Dar această zi este și ziua împlinirii: este perioada în care toate liniile care traversează istoria mântuirii sunt încheiate, atât în ceea ce privește mărturia creștină responsabilă, cât și cea a lui Israel și a popoarelor în general. Este, de asemenea, timpul păsărilor: așa cum mai întâi Adunarea s-a înălțat la Dumnezeu pe aripi, tot așa mulți martiri îi urmează înaintea și în timpul necazului cel mare pentru a deveni „sfinți ai locurilor cele mai înalte” (Daniel 7) și pentru a domni cu Hristos peste pământ după înviere. Ei sunt biruitorii de pe marea de sticlă, cu harfe ale lui Dumnezeu (Apocalipsa 15). (Unii interpretează păsările în sens negativ; compară cu Efeseni 2.2; 6.12; Apocalipsa 12.9; 18.2).

În a cincea zi, marea popoarelor este în prim-plan, iar în a *șasea* zi, pământul. Poate că atunci când ne gândim la marile animale acvatice din ziua a cincea, trebuie să ne gândim la „monștrii marini” care vor exista în timpul marelui necaz, cum ar fi „fiara din mare” din Apocalipsa 13; compară cu Daniel 7.2-7. Am subliniat deja legătura cu Leviatanul, Rahab etc. în cadrul studiilor noastre asupra zilelor creației. Aici, în ziua a șasea, vedem acum că există „fiare” și pe pământ, animalele sălbatice ale pământului, precum „fiara ridicată din pământ” din Apocalipsa

13. Dar găsim aici și „vitele”, rămășița lui Israel: oile de sacrificat din Psalmul 44.22 (compară cu Ezechiel 34; Zaharia 11). După rămășița roditoare din ziua a treia, după mărturia creștină dătătoare de lumină din ziua a patra, după pescuitul mare dintre popoare din ziua a cincea, vedem acum rămășița iudaică din pământ. Când pământul va fi supus ultimului Adam, atunci El va exercita judecata - asupra fiarelor sălbatice spre distrugere și asupra vitelor spre binecuvântare. Acesta va fi, de asemenea, momentul în care păgânii îl vor vedea și se vor rușina: „*Vor linge țărâna ca șarpele; ca târâtoarele pământului vor ieși tremurând din locurile lor închise. Se vor întoarce cu frică la Domnul Dumnezeu nostru; și se vor înspăimânta din cauza ta (turmele moștenirii lui Dumnezeu)*” (Mica 7.14-17). Ziua a șasea este, așadar, inaugurarea Împărăției Fiului Omului, după ce animalele de pe pământ au fost mai întâi aduse în scenă. Această zi nu este, așadar, Împărăția păcii fără de alte transformări, ci arată mai întâi ceea ce o precedă, iar apoi instaurarea împărăției lui Hristos, pentru a domni peste toate fiarele, pe pământ, în ceruri și în ape. Aceasta este împlinirea Psalmului 8 (compară cu Evrei 2.5-9): „*Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, și fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și l-ai încununat cu glorie și cu onoare. L-ai făcut să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale; ai pus toate sub picioarele lui: oi și boi, toate, și, de asemenea, fiarele câmpului; păsările cerurilor și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor. Doamne, Domnul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!*” A se vedea în continuare (2). În Efeseni 1.22,23 se face aluzie la acest psalm și tot acolo este menționată o excepție de la regula conform căreia toate lucrurile Îi vor fi supuse. Căci Adunarea nu Îi va fi supusă în același sens, ci ea va domni împreună cu El (ca trup al Lui unit cu El, Capul) peste toate lucrurile (compară cu Efeseni 1.9-12). Aceasta este Eva, soția Mielului, carne din carnea Lui și oase din oasele Lui (Efeseni 5.25-32; Geneza 2.23), ieșită din coasta Lui în timpul somnului de moarte (Geneza 2.21,22). Acest singur Om, care este „bărbat și femeie” (Geneza 1.27), va aduce roade în Împărăția păcii și va domni peste toate lucrurile.

Acest lucru ne aduce la ziua a șaptea și ultima zi, care în Vechiul Testament este, fără îndoială, o imagine a Împărăției milenare a păcii. „*Cântarea pentru ziua de sabbat*” (Psalmul 92) arată clar acest lucru, la fel ca și Anul sabatic (Leviticul 25). Este ziua odihnei, când toate lucrurile vor fi reunite sub un singur Cap. Atunci Dumnezeu se va odihni de toate lucrările Sale, pe care le-a făcut pentru a aduce pământul în acest punct final și atunci va realiza în sfârșit în om ceea ce El Și-a propus de la început. Creația va fi eliberată din robia deșertăciunii (Romani 8.20-22) și, de aceea, va respecta ziua de odihnă (Deuteronomul 5.15). Toate zilele duc la această zi: Lumina (sămânța femeii) va triumfa în cele din urmă, stăpânirea cerească va fi în sfârșit pusă în mâna Fiului Omului. Israel va da în sfârșit roade din belșug (Isaia 60.21), cei credincioși vor străluci ca soarele, luna și stelele, o mare mulțime de pești va moșteni binecuvântarea, monștrii marini și fiarele sălbatice ale pământului vor fi învinși de ultimul Adam, care va domni apoi în pace și liniște. Fiul Omului va fi cu adevărat Domn al Sabatului, când omul va savura roadele sabatului și când Hristos va aduce vindecarea (Marcu 2.23-3.5). Paralela cu Geneza 8 este importantă; Geneza 1-2, 3 și cele ce urmează până la capitolul 9 conduc toate la același rezultat final: un pământ curat unde Dumnezeu găsește odihna. Numele lui Noe înseamnă „odihnă”. El era cel care trebuia să aducă mângâiere și să înlăture blestemul de pe pământ (Geneza 5.29). Am spus deja că Potopul prefigurează judecățile prin care Dumnezeu va purifica pământul și în viitor, și prin care îi va aduce în siguranță pe cei credincioși. După Potop, Dumnezeu a eliberat parțial pământul de blestem datorită mirosului plăcut (literal: „dătător de odihnă”!) al arderii-de-tot pe care a adus-o Noe, deși păcatul nu dispăruse de pe pământ (Geneza 8.20,21), așa cum nu va fi cazul nici în Împărăția milenară. Numai pe noul pământ, pe care Dumnezeu îl

va crea după o mie de ani (Apocalipsa 20-21), păcatul va dispărea complet, iar tot ceea ce amintește de el va fi adunat în iazul de foc. Atunci dreptatea va locui pe pământ.

Cred că ziua a șaptea din Geneza 2 indică și acest lucru. Așa cum ziua a treia vorbește despre roadele care au fost găsite abia în ziua a patra, așa cum ziua a patra vorbește despre domnia stelelor (Daniel 12.3), care va deveni realitate abia în ziua a cincea, așa cum ziua a cincea vorbește despre peștii și păsările, care vor moșteni binecuvântarea din ziua a șasea, așa cum ziua a șasea vorbește despre inaugurarea domniei lui Hristos, care va fi exercitată în ziua a șaptea, tot așa ziua a șaptea vorbește despre odihna creației, care va fi desăvârșită doar atunci când păcatul va fi îndepărtat din creație. „Ziua Domnului” trece în „ziua lui Dumnezeu” sau „ziua veșniciei” (2 Petru 3.10,12,18). Nu se poate vorbi aici de ziua a opta, deoarece domeniul de aplicare al profeției Vechiului Testament nu se extinde niciodată mai departe de Împărăția milenară a păcii. Dar, așa cum „cerurile noi și pământul nou” din Isaia 65 (care se referă în mod clar la Împărăția păcii) se aplică în mod clar în 2 Petru 3 și Apocalipsa 21 la starea veșnică de după Împărăția păcii, tot așa și ziua a șaptea din Geneza 2 conține în mod indirect o referire la această stare veșnică. Destul de ciudat, vom vedea acest lucru și la punctul (5). Ziua a șaptea are o dimineață, dar nu se vorbește de o seară. Acest lucru ne amintește de serviciul de jertfă din Împărăția păcii, unde se va aduce zilnic o ardere-de-tot de dimineață, dar nu și o ardere de tot de seară, ca în vremurile trecute (Ezechiel 46.13-15). Lumina va fi răsărit, dar nu va apune niciodată; dimpotrivă, ea va străluci tot mai mult și va ajunge în cele din urmă la splendoarea sa deplină în starea veșnică, pentru care nu va exista niciodată un sfârșit („seară”).

(5a) Zilele din Ioan 1 și 2²

Asemănările dintre începutul primei cărți a lui Moise și cel al Evangheliei după Ioan sunt izbitoare. Ambele încep cu „La început” și apoi oferă o pre-vizualizare a căilor lui Dumnezeu în imagini. Și în Ioan 1 și 2 se vorbește despre o serie de zile (cu excepția primului pasaj). „Ziua a treia” din Ioan 2.1 coincide cu ziua a șasea din Geneza 1, ceea ce este de înțeles, deoarece primele trei zile din Geneza 1 sunt paralele cu ultimele trei. Acest lucru se poate vedea clar și în Ioan 1 și 2, căci și aici găsim cum în șase secțiuni succesive se vorbește despre lumină, apă și pământ, și din nou despre lumină, apă și pământ, ca în Geneza 1. În afară de aceasta, și aici în primele trei zile accentul este pus pe „separare”, și în ultimele trei pe „înmulțire”.

Ioan 1,1-3 este o prefață, așa cum găsim una și în Geneza 1; se vorbește despre Creator și creație. În prima „zi” (Ioan 1.4-14), lumina strălucește în întuneric și există o separare între credincioși (versetele 12,13) și necredincioși (versetele 10,11). A se compara, de asemenea, cu (2). A doua „zi” (Ioan 1.15-28) vorbește despre separare prin trecerea prin apă; vezi (1), (3) și (4) (Noe). Prin botezul în Iordan, rămășița iudaică a fost separată de popor și pusă deoparte pentru Hristos și adusă sub domnia Sa. Compară cu ceea ce s-a spus deja despre 1 Corinteni 10.2 și 1 Petru 3.20,21. A treia „zi” (Ioan 1.29-34) vorbește despre viața de înviere; Mielul lui Dumnezeu va lua păcatul lumii, ceea ce va aduce viața din morți (compară cu Romani 11.15), ca odinioară în Israel și în viitor în toată creația. Așadar, această zi se întinde din punct de vedere moral până la sfârșitul vremurilor, așa cum am văzut și în (4). Așa cum porumbelul lui

² Compară cu Le Baron Kinney: „Types and Mysteries in John”.

Noe și-a găsit odihna pe un pământ curățat, tot așa porumbelul își găsește odihna la Hristos (Ioan 1.32), când ceea ce este uscat a ieșit din ape.

A treia zi este ziua mărturiei față de Israel (Ioan 1.31), iar a patra zi (Ioan 1.35-43) este ziua Adunării (Bisericii) (compară cu (4)), când Domnul îi atrage la Sine pe ai Săi și îi adună în jurul Său. Aici nu este vorba de lumină în general, ci accentul este pus pe purtătorul de lumină însuși: „*Iată Mielul lui Dumnezeu*”. Planul lui Dumnezeu este prezentat în Biserică, iar aici contrastul cu eșecul primului om este izbitor: și aici Dumnezeu (Fiul) umblă în răcoarea serii, iar întrebarea care urmează este: „Unde...?”. (Geneza 3.8,9). Dar acum, întrebarea vine din partea omului care vrea să aibă părtașie cu Dumnezeu. Nu este timpul lui Israel, ci al popoarelor; de aceea, aici este dată de trei ori o traducere a cuvintelor ebraice. În Simon găsim calea Evangheliei; numele său înseamnă „a asculta” (compară cu Romani 10.14-17), el este născut din Iona („porumbel” - Duhul Sfânt) și devine „piatră” („Petros”; Matei 16.18; 1 Petru 2.5).

A cincea zi (Ioan 1.44-52) ne transferă în „Galileea neamurilor” (Isaia 9.1), la marea „pescuire” printre popoare; Betsaida înseamnă „locul plaselor (năvoadelor)”. Este, de asemenea, perioada în care rămășița iudaică se convertește și Îl recunoaște pe Mesia al lor (versetele 45-49). Filip înseamnă „iubitor de cai” (compară cu Cântarea cântărilor 1.9; Zaharia 10.3), iar Natanael „Dumnezeu dăruiește”; el stă sub smochin (compară cu Luca 21.29,30). Credința așteaptă ziua în care „păsările”, îngerii înaripați, se vor înălța și se vor coborî asupra Fiului Omului. Acest lucru devine realitate în ziua a șasea (Ioan 2.1-11), când este introdusă bucuria Împărăției păcii. Nunta anunță începutul acestei Împărății prin unirea dintre soț și soție. Aceasta dă naștere bucuriei despre care vorbește vinul (compară cu Matei 26.29; Isaia 25.6; 27.2). A șasea zi scoate bucurie din șase vase cu apă. Acest „început al semnelor” indică spre ultimul dintre semnele Sale (Matei 24.30); amândouă dezvăluie gloria Sa și conduc la credință (versetul 11).

Specificul „după aceasta” din Ioan 1.12 ne oferă faza finală a zilei a șaptea. Domnul Își găsește odihna în cetatea Sa (Matei 9.1; compară cu Ioan 6.24). Aceasta se referă în primul rând la Împărăția păcii; Capernaum, la urma urmei, înseamnă „cetatea mângâierii”, iar aceasta este mângâierea Împărăției păcii, așa cum am văzut mai devreme în Geneza 5.29 (vezi (4)). Vezi și Matei 5.4; Isaia 40.1 și multe alte locuri. Acest lucru este confirmat și de faptul că El Își împarte odihna cu mama Sa, cu frații Săi și cu ucenicii Săi; mama Sa este o imagine a Israelului original, deplin ca număr (vezi Isaia 50.1; Ezechiel 23.2; Osea 2.2); frații Săi sunt o imagine a viitoarei rămășițe iudaice (vezi Matei 25.40; 28.10; Mica 5.2), iar ucenicii Săi sunt o imagine a Bisericii (Adunării), ca în capitolul 1.37. Pe noul pământ nu mai există nicio diferență între Israel și popoare; acolo există doar „oameni” (Apocalipsa 21.3). Ceea ce, de altfel, nu trebuie să excludă faptul că, după bucuria și slava din Cana, mângâierea din Capernaum indică și ea mângâierea desăvârșită care urmează; la fel cum mângâierea din Isaia 25.8 și Apocalipsa 7.17 (în Împărăția păcii) este extinsă în Apocalipsa 21.4 pe pământul nou.

(5b) Cele șapte sărbători în Israel

Mulți știu că cele șapte sărbători din Leviticul 23 oferă, de asemenea, o imagine de ansamblu simbolică a căilor de mântuire ale lui Dumnezeu în istorie. Acest lucru sugerează cu tărie o legătură cu Geneza 1, deși, din câte știu eu, nimeni nu a scris vreodată despre o astfel de relație. Și totuși, această legătură există în mod clar și este foarte instructivă. Ca întotdeauna, trebuie să ținem cont de schema generală prezentată la punctele (1) și (2) și dezvoltată la punctele (3)

și (4). Oricine a înțeles acest lucru și cunoaște semnificația profetică a celor șapte sărbători nu va avea nicio dificultate în a vedea legătura.

Paștele este legat în mod special de cifra unu; luna în care se sărbătorea trebuia să fie prima dintre luni, mielul de Paște trebuia să fie de un an, unul pentru fiecare familie, și primul născut trebuia să fie adus în siguranță înapoia sângelui. Era o rază de lumină în noaptea întunecată a judecății; tocmai trecuseră trei zile de întuneric dens, iar acum se ivea noaptea de Paște, figurativ și mai întunecată. Dar în zilele și nopțile în care Dumnezeu a adus pustietatea și goliciunea asupra Egiptului, în locuințele israeliților era lumină (Exodul 10.23) - lumina Mielului luat în păstrare. Tot acolo ardea și focul pentru prăjirea mielului de Paște. Când soarele apunea, mielul era sacrificat (Deuteronomul 16.6; Exodul 12.6; Leviticul 23.5). Aproape peste tot unde se vorbește de Paște, se vorbește despre seară sau despre noapte, până la cel de-al șaptelea Paște, când Paștele nostru, Hristos, a fost înjunghiat (1 Corinteni 5.7), iar pe cruce, în timpul celor trei ore de întuneric, a fost atârnat Cel care este viața, iar viața este lumina oamenilor. Lumina vieții aparține în mod deosebit Paștelui; nu numai că mielul pascal mort a salvat viața primului născut, dar la Paște este prima dată în Scriptură când se exprimă locul special al sângelui în lucrarea de ispășire - iar în sânge se află sufletul, viața naturală (Geneza 9.4-6; Leviticul 17.10-14). În dezvoltarea spirituală a celui născut din nou, Paștele este, de asemenea, tocmai experiența primei zile. El vede judecata amenințătoare și meritată, vede îngerul sugrumător și caută protecție înapoia sângelui; dar el este încă în Egipt; judecata este într-adevăr evitată, dar el nu cunoaște încă salvarea (Exodul 14.13); nu este încă momentul cântecului de salvare din Exodul 15.

Imediat după Paște urmează Sărbătoarea Azimelor. Explicația acestei sărbători o găsim în mod clar în 1 Corinteni 5.7,8: cel care a fost eliberat de judecată și a căutat adăpost înapoia sângelui trebuie acum să aplice în mod practic judecata și la toate acțiunile sale, pentru ca viața lui să fie o sărbătoare cu azimele curăției și ale adevărului, despărțit de aluatul vechi al răutății și al stricăciunii. Cerul trebuie să domnească acum în viața lui. Este exact ceea ce ne învață cea de-a doua zi: are loc separarea și despărțirea, iar sufletul este de acum înainte supus cerului de deasupra lui. Dar pentru cel născut din nou, care nu a ajuns încă la pace, aceasta înseamnă un conflict descurajant între vechea sa natură („pământească”) și noua sa natură („cerească”); vezi (3). Sărbătoarea Azimelor a început în Egipt; nu s-a ajuns încă pe „uscat”. Dar aceasta este urmată de a treia zi.

Cea de-a treia sărbătoare nu aparține Egiptului, ci a fost celebrată atunci când poporul era ajuns în țară (Leviticul 23.10-14); acolo trebuia să aducă preotului un snop din primele roade ale recoltei, și să aducă o jertfă de ardere-de-tot. Știm că aceasta este o imagine a Domnului înviat: Hristos a înviat dintre morți, cel dintâi rod al celor care au adormit (1 Corinteni 15.20). El este bobul de grâu care a căzut în pământ, a murit și a dat rod (Ioan 12.24; compară cu Isaia 53.10). Am văzut deja de mai multe ori că ziua a treia este în special ziua învierii și a rodirii; vezi (1), (2) și (3). Credinciosul care se uită la snopul primelor roade poate să știe că a devenit o singură plantă cu Hristos în asemănarea morții Sale și că el va fi așa și în asemănarea învierii Sale (Romani 6,5). El a fost botezat în moartea lui Hristos (Romani 6.3,4), vedem aceasta în imaginea trecerii prin Marea Roșie (compară cu 1 Corinteni 10.2), și astfel ajunge în țara morții. Dar identificarea cu învierea lui Hristos o găsim abia în traversarea Iordanului, prin care ajungem ca înviați împreună cu Hristos în „țara celor vii”, în locurile cerești (Efeseni 2.4-6). În aceasta aparține sărbătoarea primelor roade (compară cu Iosua 3.15, secerișul; versetul 17, uscatul).

După snopul primelor roade, se adună recolta; după cincizeci de zile, se sărbătorește Sărbătoarea Săptămânilor (sau Sărbătoarea Primelor Roade), oferind două pâini cu aluat lui Iehova. Această sărbătoare a Cincizecimii (Rusaliilor) vorbește despre adunarea Bisericii, a credincioșilor care sunt puși deoparte pentru Dumnezeu, atât din Israel, cât și dintre neamuri, ca o adunare a celor întâi născuți (Evrei 12.23). Prin natura lor, ei au aluat în ei, dar sunt pâine coaptă (au trecut prin focul judecării), prin care aluatului i s-a luat puterea (Romani 6.6). Cât de potrivit și-au găsit împlinirea aceste sărbători! Domnul Isus a fost răstignit chiar la sărbătoarea Paștelui, a înviat dintre morți chiar în duminica primelor roade și a trimis pe Duhul Sfânt, prin care s-a format Adunarea, chiar în duminica Cincizecimii (Rusaliilor). Această sărbătoare se potrivește cu ziua a patra, deoarece am văzut că această zi reprezintă în mod special epoca actuală, în care este adunată Biserica; vezi (4). Este ziua influenței cerești (vezi (1)): ziua în care Duhul Sfânt locuiește pe pământ în Adunare, ziua primelor roade ale Duhului (Romani 8.23). Dar este, de asemenea, ziua practicii, a slăbiciunii și a eșecului: singura sărbătoare în care a fost prezentă drojdia.

A cincea sărbătoare este prima zi a lunii a șaptea, o zi de odihnă, o zi de amintire cu sunet de trâmbiță, o adunare sfântă (Leviticul 23.24), o zi de bucurie (Numeri 29.1). Aceasta este ziua a cincea, ziua adunării rămășiței; vezi (4) și (5a). În această zi se suna din trâmbițele de argint (Numeri 10.1-10), al căror sunet se auzea și la chemarea adunării, la plecarea din tabără și la marșul împotriva dușmanului. Toate acestea sunt caracteristici ale celei de-a cincea zi: să ne gândim, de exemplu, la pescuit (vezi (4), (5a)), la responsabilitatea umblării (vezi (1), (2)) și la testare (încercare) (vezi (1) - (4)). Sunetul trâmbiței este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu care, printre altele, are ca efect prinderea păcătosului în plasele sale, datorită răscumpărării aduse (despre care vorbește argintul; compară cu (2)). Compară „sunetul trâmbiței” din Geneza 1.20a; Ioan 21.6a; Matei 24.14. Așa va ieși Cuvântul și în timpul necazului cel mare va aduna o mare mulțime dintre iudei și păgâni pentru Dumnezeu.

Această strângere este urmată de Ziua Ispășirii, în data de 10 a lunii. Aceasta este în special o imagine a viitoarei împăcări a lui Israel la inaugurarea Împărăției păcii, despre care vorbește ziua a șasea. Domnul Isus S-a jertfit o dată pe cruce și Și-a dus sângele în Locul Preasfânt; El este acolo acum, iar de acolo rămășița Îl va aștepta să vină (Leviticul 16.15-17). Jertfa însăși a fost făcută cu nouăsprezece secole (n.tr.: comentariul acesta a fost făcut la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea) în urmă, atât vițelul, pe care marele preot l-a jertfit pentru el și casa sa (o imagine a jertfei pentru păcat pe care Domnul a făcut-o pentru Adunare; compară cu Evrei 3.1-6), cât și țapul pe care l-a jertfit pentru poporul Israel. Prin har putem avea siguranța unei lucrări de răscumpărare încheiate, pentru că noi putem intra în Locul Preasfânt ca preoți, și acolo vedem „cu ochii noștri” perdeaua ruptă și sângele de pe capacul ispășirii (Evrei 10.19-22; 4.14-16). Dar poporul Israel stă afară; el va primi certitudinea răscumpărării doar atunci când Marele Preot se va întoarce din Locul Preasfânt. Atunci vor ști că Dumnezeu a acceptat jertfa, iar apoi toate păcatele lor vor fi puse pe al doilea țap, care le va duce în țara morții (Leviticul 16.20-22). Acesta este momentul spre care arată Daniel 9.24: când Mesia, odată îndepărtat, Se va întoarce în glorie, atunci fărădelegea poporului va fi dusă la sfârșit, nelegiuirea ispășită, dreptatea veșnică va fi introdusă, profeția împlinită și Sfânta Sfintelor va fi unsă. Acesta este momentul în care guvernarea binecuvântată a ultimului Adam va fi stabilită pe „pământ” (mărturia lui Dumnezeu, Israel) și peste „ape” (popoare).

Toate acestea vin în sprijinul gândului exprimat în (4), că ziua a șasea prefigurează evenimentele legate de inaugurarea Împărăției păcii și că ziua a șaptea descrie odihna

binecuvântată a acestei Împărății a păcii. Cea de-a șaptea sărbătoare este Sărbătoarea Corturilor sau Sărbătoarea Strângerii - un model clar al Împărăției milenare. După strângerea de pe aria de treierat și din teascul de vin (compară cu Apocalipsa 14.14-20), poporul a locuit timp de șapte zile în colibe făcute din ramuri de copac, în special din ramuri de palmier, o imagine a răscumpărării, a victoriei și a păcii (compară cu Exodul 15.27; Psalmul 92.12; Ioan 12.13; Apocalipsa 7.9). Timp de șapte zile a fost bucurie și odihnă (Leviticul 23.33-43). Totuși, în Împărăția păcii, carnea este încă în om; de aceea vedem în vițelul arderii-de-tot (Numeri 29) un declin spiritual. Am văzut că ziua a șasea vorbește despre introducerea domniei lui Hristos, dar privește înainte spre binecuvântarea Împărăției păcii, și că, de asemenea, ziua a șaptea vorbește despre această binecuvântare, dar privește înainte spre odihna stării veșnice. Acest lucru îl regăsim din nou în mod izbitor în Sărbătoarea corturilor, deoarece, deși indică spre Împărăția păcii, are o a opta zi (ca și prima zi, o zi de odihnă), care este o imagine a stării veșnice. Cifra opt indică un început cu totul nou, pe care Dumnezeu îl face, după ce o dezvoltare perfectă este finalizată, despre care vorbește cifra șapte. De aceea, în cea de-a opta zi a sărbătorii Corturilor, Domnul Isus a dezvăluit principii complete noi (Ioan 7.37-39), care se realizează în Biserică (Adunare). De aceea, sabbatul, ziua a șaptea, este ziua de odihnă a lui Israel, și chiar a întregii creații. Dar ziua a opta este ziua de odihnă a Adunării; ea face deja parte acum din noua creație (2 Corinteni 5.17; Galateni 6.15; compară cu Romani 8.19-23). Ziua a șaptea este încheierea tuturor căilor lui Dumnezeu cu pământul actual, dar conține promisiunea celei de-a opta zi, un nou început, un cer nou și un pământ nou. Acolo odihna va fi desăvârșită, pentru că acolo tot ceea ce amintește de păcat va fi dispărut complet. Acolo, Dumnezeu va fi totul în toate (1 Corinteni 15.28; compară cu Apocalipsa 21.1-8).

(5c) Cele șapte biografii din prima carte a lui Moise (Geneza)

În încheiere, aș dori să subliniez o paralelă între cele șapte zile ale creației și istoria vieții a șapte persoane din cartea Geneza. Ne putem gândi la prima carte a lui Moise ca fiind compusă din aceste șapte istorisiri, ca să spunem așa, și astfel Geneza 1 devine și o scurtă prezentare generală a întregii cărți. De altfel, aceste șapte biografii nu sunt întâmplător paralele cu zilele: prima biografie este cea a lui Adam și coincide cu prologul din Geneza 1. Ea ne arată începutul bun, căderea în păcat și apoi pământul blestemat („pusti și gol”). Următoarele șase biografii coincid cu cele șase zile, în care creația este restaurată. Din ceea ce s-a spus la punctul (4) despre epoci, nu este greu de observat că Seth, Noe și Avraam corespund primei, celei de-a doua și celei de-a treia zi; ei sunt personajele principale ale epocilor corespunzătoare acestor zile. În Seth - sau, de fapt, în frații Abel și Seth, căci ei formează o unitate: Seth ia locul lui Abel (Geneza 4.25) - vedem linia luminii, a seminței femeii, în timp ce Cain, primul din sămânța șarpelui, reprezintă linia întunericului. Noe inițiază o nouă epocă, o epocă a divizării în popoare și țări, și a stăpânirii de către autorități și de către popoare asupra popoarelor. Și, în al treilea rând, am văzut cât de bine se arată în viața lui Avraam adevărul învierii. Învățătura din Romani 4 ne arată legătura importantă dintre credința care îndreptățește a lui Avraam și învierea lui Hristos. Avraam este, de asemenea, modelul credinciosului din Noul Testament, care, într-o țară în care este străin și călător, aduce roade în puterea învierii pentru Dumnezeu.

Față de acesta, Isaac (ziua a patra) este imaginea omului ceresc, fie că este vorba de Hristos, fie că este vorba de credincios („copilul făgăduinței”; Galateni 4.28), care în Hristos este transpus în locurile cerești. Isaac este văzut întotdeauna în țara Canaan. Rebeca, în Geneza, este imaginea

Adunării, care este îmbrăcată cu gloria adevăratului Isaac, așa cum luna este îmbrăcată cu gloria soarelui. În afară de aceasta, în Isaac este promisă o sămânță numeroasă ca stelele cerului (Geneza 22.17,18).

Viața lui Iacov este în mod deosebit în armonie cu ziua a cincea; viața lui este în întregime o încercare, ca urmare a mașinațiunilor naturii vechi („apele”). El își petrece cea mai mare parte a vieții printre popoare străine (Padan-Aram și Egipt); apele sunt, de asemenea, o imagine a acestui lucru. El este o imagine a rămășiței lui Israel care, după multă rătăcire în țări străine și după multe necazuri („timpul necazului lui Iacov”; Ieremia 30.7), este readusă de Dumnezeu în țară.

În sfârșit, în Iosif avem unul dintre cele mai frumoase modele ale lui Hristos ca fiind cel care avea primul loc între frații săi, dar a fost vândut de aceștia din invidie, a devenit sclav și a fost umilit până în adâncul temniței morții. De aceea, Dumnezeu l-a înălțat și l-a pus ca salvator al lumii peste întreaga țară Egipt. Totul îi este supus, popoarele (Egiptul) și Israel (frații săi), iar el își împarte locul înălțat cu Asnat, un model al Adunării. Este greu de imaginat o paralelă mai clară cu ziua a șasea.

Prima carte a lui Moise (Geneza) se încheie cu această istorie a lui Iosif; nu urmează nicio persoană care să corespundă cu ziua a șaptea. Există numai o singură referire la această zi în Geneza 49 în profețiile lui Iacov cu privire la cei doisprezece fii ai săi. Versetul 1 arată clar că este vorba de o profeție. Iosif (versetul 22-26) întruchipează din nou perioada înălțării Fiului Omului pe pământ și inaugurarea guvernării Sale binecuvântate, cu toate alimentele din Geneza 1.29,30. Dar acesta nu este ultimul cuvânt al lui Iacov despre căile lui Dumnezeu cu Israel. Urmează un epilog curios în Benjamin, lupul sfâșietor, care împarte prada seara (versetul 27). Acest lucru arată că guvernarea lui Hristos nu implică doar binecuvântări: El trebuie să domnească până când va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Ultimul vrăjmaș, care va fi înlăturat, este moartea (1 Corinteni 15.25,26), iar acest lucru se întâmplă la sfârșitul Împărăției păcii (Apocalipsa 20.7-15). Odihna zilei a șaptea va fi odihnă desăvârșită doar atunci când lupul sfâșietor va fi devorat și ultimul vrăjmaș. De altfel, merită efortul de a studia în profunzime întregul capitol 49 din Geneza, pentru că ne descrie întreaga istorie a poporului Israel. Îl las pe cititor să descopere în acest capitol o paralelă cu cele șapte zile ale creației.